

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/149/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226172
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112226172.4

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. októbra 2014, č.k. 27C/363/2012-136, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 175,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 995,76 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 20.09.2010 navrhovateľ doručil Okresnému súdu Trenčín v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 49Er 58/2007 návrh na zmenu súdneho exekútora a dňa 07.10.2010 bol návrh na zmenu exekútora postúpený Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom ako súdu príslušnému na konanie v predmetnej exekučnej veci, ktorej bolo pridelená sp. zn. 1Er 1936/2008. Uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 1Er 1936/2008-20 zo dňa 15.03.2012 bola exekúcia zastavená podľa ust. § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní pre rozpor s dobrými mravmi. Navrhovateľ sa proti citovanému uzneseniu o zastavení exekúcie odvolal a Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 17CoE/27/2013-47 zo dňa 26.03.2013 napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil poukázaním na ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku účinného od 01.12.2006, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.), ako aj ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Z exekučného spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1Er 1936/2008 mal preukázané, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora, pretože uznesením zo dňa 15.03.2012 exekúciu zastavil z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neprijateľnej neplatnej rozhodcovskej doložky, nepovažoval za spôsobilý exekučný titul. Návrh na zmenu exekútora tak podľa jeho názoru stratil svoje opodstatnenie už dňa 15.03.2012, kedy exekučný súd za použitia ust. § 57 ods. 2 Exekučného poriadku a ust. § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní exekúciu zastavil. Mal za to, že zákonná lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora nebola dodržaná z dôvodu, že exekučný súd po preskúmaní rozhodcovského rozsudku, jeho súladu s právnymi predpismi regulujúcimi ochranu práv spotrebiteľov, ktoré preskúmanie musí exekučný súd vykonať v každom štádiu exekučného konania, zistil, že celé plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom je v rozpore s dobrými mravmi. Považoval

za potrebné uviesť, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Z rozhodovacej činnosti súdu zistil, že navrhovateľ na exekučnom súde inicioval veľké množstvo exekučných konaní a podal veľké množstvo návrhov na zmenu exekútora, v súvislosti s čím považoval za potrebné poukázať aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 520/2012 zo dňa 10.07.2013, podľa ktorého ani niekoľkokomesačné oneskorenie pri rozhodovaní exekučného súdu o procesnom návrhu oprávneného neznamena porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Dospel tak k záveru, že nedodržanie zákonnej lehoty stanovenej na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora neznamena automaticky zbytočné prietahy v súdnom konaní porušujúce či už Ústavu SR alebo Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom s poukazom na všetky uvedené skutočnosti zastával názor, že postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v nečinnosti exekučného súdu alebo zbytočných prietahoch. Ďalej uviedol, že navrhovateľ nekonkretizoval, či náklady uplatňované z titulu náhrady škody predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk a neuniesol tak bremeno tvrdenia. Z vlastnej rozhodovacej činnosti disponoval vedomosťou, že uvádzané náklady v celkovej výške 175,- Eur, prípadne vo výške 125,- Eur / po odčítaní 50 eur za komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom/ uplatnil navrhovateľ aj v iných návrhoch o náhradu škody proti odporcovi v skutkovo obdobných veciach podaných na súd prvého stupňa, a teda ich určil ako paušálne náklady, pričom v návrhoch uvádzal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslit len s nepomernými ťažkosťami. Rovnako poukázal na to, že v znaleckom posudku č. 1/2014 je vyčíslená škoda na sumu 31,68 Eur na každé súdne konanie, v ktorom sa súd oneskoril s rozhodnutím o návrhu na zmenu exekútora, pričom uvedená suma sa má skladať zo mzdových nákladov 5,07 Eur, nákladov na tlač 5,31 Eur, nákladov na úpravu informačného systému 13,86 Eur, nákladov na poštovné 3,01 Eur, nákladov na telekomunikačné služby. Navrhovateľ však podľa jeho názoru nijako nepreukázal, že v súvislosti s rozhodovaním o zmene exekútora mu v predmetnom exekučnom konaní naozaj vznikla škoda v takejto výške. Nepredložil žiadne písomné urgencie, ani výpisy o telefonických urgenciách, z ktorých by vyplýval vznik tvrdných nákladov na tlač, poštovné, na telekomunikačné služby a zároveň mu bolo z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ je obchodnou spoločnosťou, ktorá sa dlhodobo a vo veľkom rozsahu zaoberá spotrebiteľskými úvermi, ktoré spravuje a vymáha, a na túto činnosť nepochybne potrebuje informačný systém. Preto konštatoval, že takýto systém musel navrhovateľ využívať nielen počas obdobia od podania návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia exekučného súdu o tomto návrhu, ale aj pred týmto obdobím a po ňom a to nielen na správu a vymáhanie pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcie, ale aj takých pohľadávok, ktoré neboli exekučne vymáhané. Preto mzdové náklady, náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca a náklady na udržiavanie a správu informačného systému musel navrhovateľ vynaložiť aj vtedy, ak by exekučný súd o návrhu na zmenu exekútora rozhodol v zákonnej lehote. Ďalej uviedol, že navrhovateľ netvrdil o aké pracovné výkony, v súvislosti s ktorými malo dôjsť k vzniku škody, ide, aké náklady na udržiavanie a správu informačného systému mu mali vzniknúť v období od uplynutia lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora až do vydania rozhodnutia o zmene súdneho exekútora, keď malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu súdu, ktoré by inak neboli vznikli, ak by súd rozhodol v zákonnej lehote, k akej komunikácii s pôvodným súdnym exekútorom došlo počas obdobia od uplynutia lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora až do vydania rozhodnutia o zmene súdneho exekútora, aké urgencie (či už elektronické, listové alebo telefonické) boli zo strany navrhovateľa resp. jeho zamestnancov exekučnému súdu zaslané. Na základe uvedeného musel konštatovať, že navrhovateľ neuniesol nielen dôkazné bremeno, ale ani bremeno tvrdenia ohľadom prípadného vzniku škody. V danom prípade nepovažoval za splnenú ani podmienku príčinnej súvislosti medzi postupom exekučného súdu a tvrdnou škodou dôvodiac, že pokiaľ by aj navrhovateľ preukázateľne zdokladoval náklady na udržiavanie a správu informačného systému a iné náklady, ktoré tvrdil, že mu vznikli a označil ich za škodu, nepreukázal by ich spojitosť s nedodržaním lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, t.j. žeby mu náklady nevznikli aj za situácie, ak by bola zákonná lehota dodržaná, keďže pohľadávka bola exekučne vymáhaná. Na záver zdôraznil, že navrhovateľ nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď v návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, neozrejmil závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Mal za

to, že príjmy navrhovateľa dosahované z poskytovania úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať veľký ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu a rovnako nezistil, že by v danej exekučnej veci navrhovateľ chcel zvrátiť ten stav, v ktorom pociťoval neistotu, frustráciu a pod. Pretože okrem nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nerozhodnutí o návrhu na zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote nemal za preukázané ostatné zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., nerozhodoval o základe veci medzitimným rozsudkom a nepriznal navrhovateľovi majetkovú škodu ani nemajetkovú ujmu v peniazoch, keď jeho návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že

náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Zdôraznil, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave a namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Poukázal na to, že znalecký posudok preložil až po roku a pol od podania žaloby z dôvodu zložitosti jeho vypracovania, čo je zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bol pritom navrhovateľ nútený uplatniť svoje nároky včas, a to aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom a nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Ďalej namietal, že súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Okrem toho zdôraznil, že ak bol doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nálež Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V rámci vyčíslenia výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy vychádzal z omeškania exekučného súdu v trvaní 18 mesiacov a upozornil, že tento bol bezdôvodne nečinný viac ako 546 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, uvedené tvrdenie sa nezakladá celkom na pravde. Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, oprávnený doručil dňa 20.09.2010 Okresnému súdu Trenčín návrh na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, ktorý bol Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom ako príslušnému exekučnému súdu postúpený dňa 07.10.2010. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom

uznesením zo dňa 15.03.2012 exekúciu zastavil, pričom toto rozhodnutie bolo po odvolaní oprávneného potvrdené Krajským súdom v Trenčíne uznesením č.k. 17CoE/27/2013-47 zo dňa 26.03.2013.

Zo skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci tak síce vyplýva, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu v tom zmysle, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného nebolo vydané v 30-dňovej lehote od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, vyplývajúcej z ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom však nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V tomto smere však navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol. Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa nepovažuje navrhovateľom predložený Znalecký posudok č. 1/2014 za dôkaz, ktorý by hodnoverným spôsobom preukazoval skutočnosť, že na strane navrhovateľa došlo v súvislosti s postupom exekučného súdu k vzniku majetkovej škody v určenej výške a ktorý by tak vylučoval prípadné pochybnosti ohľadom ľubovoľného a subjektívneho vyčíslenia škody. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že správnosť podkladov, z ktorých predmetný znalecký posudok vychádzal, bola jeho spracovateľom kontrolovaná výlučne po formálne stránke, pričom hodnovernosť takejto formy preukázania majetkovej škody spochybňuje okrem uvedeného zároveň to, že jej výška má v každom jednotlivom prípade nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora predstavovať sumu 31,68 Eur, pozostávajúcu zakaždým z piatich totožných nákladových položiek. Preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď uvedenú výšku škody, paušálne vyčíslenú bez prihliadnutia na okolnosti konkrétneho prípadu tvrdeného výskytu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, v rámci skúmania existencie zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu neakceptoval. Berúc vyššie uvedené na zreteľ nemôžu obstáť tvrdenia navrhovateľa ani v časti, v ktorej uvádza, že škoda by mala spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, nákladoch na udržiavanie správy informačného systému a iné, nakoľko ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol, keď spoľahlivo a v súlade s obsahom príslušného exekučného spisu nepreukázal, ako k vynaloženiu špecifikovaných nákladov v súvislosti s rozhodovaním exekučného súdu o jeho návrhu na zmenu exekútora reálne došlo.

Rovnako navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s poukazom na nesplnenie ďalšej povinnosti bremena tvrdenia v tom smere, aby preukázal a zdokladoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a podmienky, za ktorých by mu mohla byť eventuálne náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná. Preto aj v tejto časti bol v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh ako nedôvodný zamietol.

Okrem uvedeného považuje odvolací súd za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že exekučný súd uznesením zo dňa 15.03.2012 exekúciu zastavil, a to z dôvodu nespôsobilosti exekučného titulu, keď celé plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, považoval za plnenie v rozpore s dobrými mravmi. S prihliadnutím na uvedené v exekučnom konaní, ktoré bolo vedené na podklade nespôsobilého exekučného titulu, nemohlo v dôsledku absencie rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora v zákonnej 30-dňovej lehote od doručenia návrhu, keď exekučný súd z dôvodu hospodárnosti konania o tomto návrhu v konečnom dôsledku ani nerozhodoval, dôjsť k vzniku zbytočných prietahov, ktoré by mali za následok vznik uplatnenej škody, resp. nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa, preto bol správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh navrhovateľ aj s poukazom na neunesenie dôkazného bremena v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prietahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne

za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. V zmysle záverov Ústavného súdu SR potom možno konštatovať, že nerozhodnutie o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote v exekučnom konaní, ktoré bolo od začiatku vedené na podklade nespôsobilého exekučného titulu a exekučný súd prioritne posudzoval súlad exekučného titulu so zákonom, v nadväznosti na čo exekúciu právoplatne zastavil, nemožno považovať za prietahy v súdnom konaní, ktoré by mali za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, vedúce k vzniku navrhovateľom uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pôvodne pridelená, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18.10.2012 pod sp. zn. 17NcC/298/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Trenčín JUDr. Ing. Miroslav Mandáček nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, pretože nezistil dôvody na takýto postup. Po odchode JUDr. Ing. Miroslava Mandáčka bola vec náhodným výberom pridelená sudcovi súdu prvého stupňa Mgr. Petrovi Hvizdošovi, o ktorom nadriadený súd v ďalšom uznesení zo dňa 25.03.2015 pod sp. zn. 5NcC/12/2015 rozhodol, že z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený nie je, keďže ani v jeho prípade nebola zistená existencia dôvodov zakladajúcich vylúčenie. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak nemohol postupovať. Súd prvého stupňa sa s touto otázkou v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom vysporiadal, pričom v danom prípade boli aj podľa názoru odvolacieho súdu splnené predpoklady pre uskutočnenie pojednávania v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov. Uvedené vyplýva z toho, že odporca svoju neprítomnosť ospravedlnil a dôvod, pre ktorý navrhovateľ opakovane žiadal zrušiť nariadené pojednávanie, nebolo možné s prihliadnutím na doterajší priebeh konania, v ktorom bolo rozhodnuté o nezaujatosti konajúceho sudcu a zároveň vecne správnym a zákonným spôsobom o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, považovať za dôležitý.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil opakovane pojednávanie, čím účastníkom konania vytvoril procesné predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Pokiaľ ide o vyjadrenie odporcu k návrhu, toto bolo na súd prvého stupňa doručené až dňa 13.10.2014, pričom nasledujúce pojednávanie, na ktorom bolo vyhlásené rozhodnutie, bolo vo veci vytyčené na 17.10.2014, preto skutočnosť, že vyjadrenie nebolo navrhovateľovi už pred týmto pojednávaním doručené, treba pripísať krátkosti času pri súčasnom zohľadnení zaťaženia súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti treba rovnako zdôrazniť, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie vo veci založil na iných dôvodoch, než ktoré tvoria predmet vyjadrenia odporcu k návrhu. Odhliadnuc od uvedeného musí byť navrhovateľovi podstata argumentácie odporcu známa už z veľkého množstva iných súdnych konaní, v ktorých voči odporcovi uplatňuje totožné nároky vyplývajúce z obdobného skutkového základu a v ktorých mu vyjadrenie odporcu bolo doručené.

Prvý termín pojednávania bol súdom prvého stupňa vo veci vytýčený na 16.10.2013 a k odročeniu tohto termínu pojednávania došlo z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, ktorý bol následne uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 17.10.2013 zamietnutý a toto rozhodnutie potvrdil po podanom odvolaní Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 22. júla 2014 pod sp. zn. 8Co/38/2014. Zohľadniac uvedené nie je zrejmé, na základe čoho navrhovateľ v odvolaní namieta, že súd prvého stupňa o návrhu na prerušenie konania zo dňa 10.10.2013 nerozhodol osobitne, keď uznesenie o zamietnutí predmetného návrhu na prerušenie konania bolo navrhovateľovi riadne doručené dňa 08.11.2013 a navrhovateľ proti nemu podal odvolanie. V danej súvislosti teda nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom, keď súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania samostatne a poskytol navrhovateľovi možnosť podať proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok, pokiaľ sa s postupom súdu prvého stupňa nestotožňoval, čo navrhovateľ aj urobil, preto jeho námietka v tomto smere nemôže obstať. Druhý termín pojednávania súd prvého stupňa vytýčil na 17.10.2014 a predvolanie navrhovateľovi doručil dňa 12.09.2014. Žiadneho z nariadených pojednávanií sa navrhovateľ napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť navrhovateľ nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 13.09.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad. Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednáwanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.